

PŘÍBĚH LIDSKÉ VLHKOSTI

Příběh lidské vlhkosti

Martin Strnad
Martin Koláček

Copyright:

Napsali: Martin Strnad a Martin Kolářek

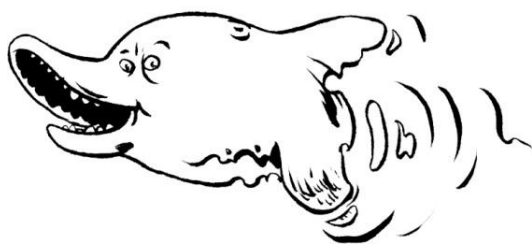
Ilustrace: Vladimír Chalupa

2013

Obsah

V krčmě U Plytkého čvachtu	5
Samice a Smrtelná křeč.....	8
Sežer delfína a uteč!	12
Slizké překvapení	15
V rejdišti vlezlých úhořů.....	19
Příkopem žužlavých ryb	23
Bolestivě otukáni.....	30
Homo prasouchensis.....	33
Prasouš.....	36

V krčmě U Plytkého čvachtu

Tento příběh se odehrál před dávnými časy, kdy Zemi vládla vláha, lidská noha ještě nepoznala souš a tukan noc bez tuknutí. Náš mladý hrdina se celou noc družil své vyvolené, která ho bez rozmyslu odháněla, až si na něj vymyslela úkol v tom čase a místě takřka nesplnitelný. Takřka.

V krčmě U plytkého čvachtu seděla obvyklá společnost. Hlavy vystrčené nad hladinu až po krk se rozhlížely po širé vodní pláni, kde na ně zpátky hleděly spousty dalších obličejů s chlupy téměř suchými od poledního slunce. Mezi hlavami hostů proplouval tác s různorodými pochutinami připravenými v kuchyňské vzduchové kapse a zastavoval se u některých hlav, aby jim tu dobrotu nasypal na jejich plovákové talíře.

Když vodu v ohraničené letní zahrádce Plytkého čvachtu rozvířil nový příchozí, všechny hlavy se otočily. Z kalu, který s sebou přitáhl z ulice, se vynořila úplně mokrá chlupatá hlava mladého muže. Ten se rozhlédl kolem, pak se ještě jednou potopil, a když se vynořil, konečně zamířil k jednomu volnému plovákovému talíři. Všechny suché hlavy ho přitom stále sledovaly.

„Co to bude?“ vybublal číšník, příliš malý na své zaměstnání, s ústy téměř na hladině.

„Máte něco suchýho?“ zeptal se mladík zkroušeně.

„Tady je sušej jenom humor,“ načež se voda všude kolem rozvířila, jak se štamgasti rozchechtali.

„Tak mi dejte drcený řasy.“

„Šutrem, nohou, tukaním zobákem?“

„To je jedno.“

Číšník se zase ponořil a odplaval do kuchyně. A zatímco mladík čekal na svou objednávku, ucítil, že kolem něj proudí voda, až se mu těsně před obličejem objevila fontánka. Někdo se vynořoval a přitom prskal vodu z úst. Mladík se odtáhl, ale v úlek ho to neuvedlo. Ten den by ho v úlek neuvedlo vůbec nic.

Nad hladinu se pomalu vysunula hlava, a když jejímu postaršímu majiteli konečně došla voda v ústech, použil je k jejich pravému účelu: „Slyšel jsem správně, že hledáte něco suchého?“

Mladík přikývnul svou pomalu schnoucí hlavou.

„Mohu se na chvíli přistavit k vašemu plováku?“

„Ale jo, klidně.“

„Fontánka jméno mé,“ podal mladíkovi ruku pod hladinou, „jsem iluzionista, specializuji se ve vodních efektech.“

„Hm, to není moc neobvyklý,“ potřásl mu mladík chlupatou rukou, „já jsem nějakej-“ v tu ránu vedle nich vystříkla voda vysoko do vzduchu a vynořil se

hřbet delfína. Ten prudce narazil čumákem do Fontánky a vydal chraplavé zařehtání.

„Nechej pána, Flfte,“ odstrčil mladík delfína.

Fontánka se zakabonil. Považoval se za vrcholového experta v oblasti vodních fontánek vyvolaných živými tvory. Znal veškerou matematiku i biologii s nimi spojenou a vždycky ho dopálilo, když nějaký nevzdělanec, nedej bože zvíře, zvládl mnohem větší, hezčí a po všech stránkách geometricky přesnější fontánku, aniž by znalo jakoukoliv s nimi spojenou teorii.

„Hej!“ vyprskl číšník rozčilenou sprškou vody a slin, „žádný zvířata! A taky žádný děti!“ Ukázal na malého chlapce, který se šťastně topil u baru, evidentně velmi spokojený sám se sebou, že pronikl až tak hluboko do světa dospělých. Nikdo mu nevěnoval příliš pozornosti. Děti se kolem topily neustále. Nechat děti vypořádat se s tvrdými podmínkami života pod hladinou bylo považováno za správnou konzervativní výchovu. Protože kdo se topí, nezlobí.

„Flfte, počkej venku,“ odstrčil delfína jeho pán bokem. Delfín vyplaval z ohraničeného prostoru zahrádky a vynořil se na druhé straně zídky, která sotva převyšovala hladinu. Opřel si o ni čumák a líně sledoval svého pána.

„Víte pane...,“ zatvářil se Fontánka tázavě, aby konečně zjistil, jak se ten mladík hledající „něco suchého“ jmenuje.

„Vyšplouch, ale můžete mi říkat prostě Šplouch...“

„...Víte Šplouchu, hledat něco suchého tady, je jako čekat na Velké odčerpání.“

„Máte mě za hlupáka?“

„Ne, to vůbec ne, chtěl jsem tím říci, že se ve městě dá sice leccos koupit, ale nic z toho nebude opravdu suché, vždycky jenom usušené.“

„No a?“

„No a já vám chci právě nabídnout radu, jak najít souš.“

„Souš je výmysl, nic takového přece neexistuje,“ odbyl Vyšplouch Fontánku.

„Ale tak přece si to necháte vysvětlit, ne?“

Přiblížil se k nim číšník, diskrétně sesunul drcenou řasu z tácu na jejich plovák a zase beze slova zmizel. Drcená tukaním zobákem, ta nejdražší. Jak jinak, pomyslel si Vyšplouch. Nevraživý jako nafouklý ježík a vychcaný jako plejtvák obrovský, tenhle číšník.

„No tak mluvte,“ pobídl ho Vyšplouch a pustil se do svého luxusního občerstvení. Řasy chutnaly úplně stejně, jako by je drtili trilobitem, navíc byly zhruba stejně staré.

„Inu, se souší se to má tak,“ začal Fontánka, pak se na moment ponořil, aby nabral vodu do úst a vytvořil tak další fontánku, jako dramatický efekt pro své vyprávění. To samozřejmě nedalo Flftovi, který taktéž nabral vodu a, když byla Fontánkova fontánka v nejvyšším bodě, vyprskl vlastní, dvakrát vyšší.

Fontánka si odfrkl směrem k Flftovi a začal: „Souš je všude kolem nás, jenom je na ní vrstva vody. A jestli se ptáte mě, pak není problém souš vytvořit. To Vám ale zřejmě stačit nebude, vy totiž hledáte Prasouš.“

„Prasouš?“

„Ano, Prasouš. Místo opředené legendami, místo kde se nikdy voda nezdržuje, kde vám uschne celé tělo a otevřou se vám dveře k úplně novému poznání světa.“

„Hm ... a najdu tam něco suchého, co můžu přinést zpátky?“

„Odnášet cokoli z Prasouše by byla svatokrádež, ale předpokládám, že všechno tam k zemi přirostlé nebude...“

„A kde můžu tu Prasouš najít?“

„To právě nikdo neví.“

„Tak to děkuju pěkně.“

„Rád děláte ukvapené závěry, že?“
„No a proč mi to teda všechno říkáte?“
„Protože vím o někom, kdo by mohl vědět víc.“
„Tak kdo to teda je a kde ho najdu?“
„Ne tak zhurta...“
„No dobře, co za to chcete?“
„Ale pane Vyšplouch, vy mě urážíte! Já nejsem žádný obchodník, já nic neprodávám.“
„U mokrý haksny, tak se konečně vymáčknete!“ nevydržel to už Vyšplouch, „leze to z vás hůř, než ty vaše fontánky.“
Flft se hlasitě zařehotal a vyprskl jednu nedbalou fontánku.
Fontánka se zakabonil, nebyl si jistý, jestli mu to po tomhle chce říct. Vyšplouch mezitím dojedl řasu. „Podívejte se,“ začal pak, „jestli se nějak nedohodneme, tak je tohle plácání ve vodě zbytečný.“
„Dobře, dobře,“ rozmyslel si to Fontánka, „když Vám řeknu kdo to je a kde ho najít, vezmete mne s sebou jako doprovod? Jsem muž mnoha schopností...“
„Vážně, jako třeba?“
„No, třeba... Třeba umím moc pěkné fontánky.“
„Tak když umíte tak pěkné fontánky, k čemu potřebujete mě? Copak se tam nedofontánkujete sám?“
„Víte, mohl bych, ale to místo je velmi zrádné. Všichni, kteří se tam vydali o samotě, tam už zůstali až do vlastní smrti, nikdo z nich se nikdy nevrátil.“
„No tak počkat. Jestli je to nebezpečný, tak nikam nejdu, sám nebo s váma.“
„Právě naopak milý Šplouchu, právě naopak.“
„Jste záhadnej jako korálovej útes. Je to nebo to není nebezpečný?“
„No, záleží, jak se to vezme ... z krátkodobého hlediska to může být dokonce velmi příjemné, ale z dlouhodobého... z hlediska celého života, i když asi poněkud zkráceného ... scvrklého.“
„Krucí Fontánko, tak ven s tím, nebo to z vás vymáčknu rychleji, než tukan otevřený oko.“
„Dobře, dobře, hlavně klid. Víte, někdo tomu říká díry slizu, jiní to nazývají nebeskou bránou, mně se ale podařilo zjistit, že se to místo nachází v Příkopu žužlavých ryb.“
„Příkop žužlavých ryb? A koho tam jako máme hledat?“
„Tak tam právě mé znalosti končí. Víím pouze, že v těch místech údajně přebývá jediný dosud žijící mudrc, který pamatuje velké zvlhnutí.“
„HEJ!“ Ozval se zase číšník, „vypadni odsud!“ Udělal několik rychlých temp k východu ze zahradní restaurace, kde se ve vodě líně převalovalo modré tělo. Číšník se zapřel o zídku a prudce ho odkopl, až se zvedla menší vlna.
„Somráci líný,“ prskal cestou zpět, „jenom se válet ve vodě, nic nedělat a jenom si žrát z cizího, to tak.“
To už se Fontánka a Vyšplouch zvedali, aby využili rozruchu a zakalené vody, pod jejíž rouškou vyplavali ven. Rozčilený číšník si ničeho nevšiml. Beztak si jejich peníze nezasloužil, pomyslel si Vyšplouch, když ani neumí udržet modráky mimo svůj podnik.

Samice a Smrtná křeč

Takový modrák, aby bylo jasno, sám o sobě nebyl žádná pohroma, jenomže jejich přítomnost vždy vyvolávala velké emoce. Kolem hlavního města se jich srocovaly stovky, ba tisíce, a vláda měla plné ruce práce s výstavbou okružních zdí, které je měly držet dál od slušné, pracující společnosti. Přesto občas nějaký proklouzl dovnitř a obtěžoval počestné občany metropole. Nikdo vlastně ani nevěděl, kde se berou. Byli naprosto neteční vůči slovům i

ranám a pouze zabírali místo, špinili vodu, zanášeli vzduch puchem a naprosto očividně pojídali na co přišli, protože jinak by přece nemohli být takhle tlustí. Každý chlupatý občan je proto k smrti nenáviděl. Snahy o integraci modráků do většinové společnosti obvykle končily fiaskem. Nejen, že modráci nechodili do školy, nepracovali a odmítali jakoukoliv komunikaci s většinovou společností, ale co víc, jejich přítomnost jako by infikovala i okolní chlupatou populaci, jejíž členové se pak stávali stejně línými, stejně modrými a stejně nafoukanými, jako jejich modří sousedé.

I Vyšplouch a Fontánka je nenáviděli, obzvláště pak cestou z města, kdy se museli prodírat obrovským davem na hladině plujících modráků, zatímco Flft si to líně šinul za nimi v pěkně čisté brázdě.

„Zatracený modráci,“ stěžoval si Fontánka, „kvůli nim se tu ani nedá udělat fontánka!“

„Já bych je všechny nahnal do žraločí zátoky,“ přisadil si Vyšplouch.

„Kde berete tu jistotu, že by s nimi žraloci chtěli něco mít?“

„Pořád lepší žraloci, než my a naše daně.“

„No, jen abychom potom neměli města zamořené žraločími zvratky.“

To už si ale prorazili cestu na druhou stranu modrého prstence obepínajícího hlavní město. První věc, kterou udělal Fontánka, byla fontánka, první věc, kterou udělal Flft, byla větší a hezčí fontánka.

„To vaše zvíře je pěkně nevychovaná bestie!“ rozčiloval se.

„Je to jenom blbý zvíře,“ plácnul Vyšplouch rukou do vody a Flft se na to hlasitě zařehťal.

„Vždyť vám rozumí každé slovo!“

„To on se jenom tak baví. Že Flfte, že ty můj Flftíku, no pocem, pod' ke mně!“ Flft rychle přiskočil ke svému pánovi a pokud možno co nejvíc ošplíchnul Fontánku. Vyšplouch ho podrbl za ploutví a podíval se na Fontánku, „vidíte? Poslouchá na slovo.“

„Tak mu řekněte, ať toho nechá.“

„Čeho?“

„No toho, toho všeho! Bejt to na mě, tak bych ho utopil jako kapře.“

„Tak pozor,“ nasupil se Vyšplouch, „Flftovi tady nikdo nezkriví jedinou ploutev, nebo bude mít co do činění se mnou!“

Zrovna stáli na křižovatce dvou proudů, když jim do hádky vstoupila mladá dívka.

„Pánové, prosím vás kudy do hlavního města?“

„Tamtudy!“ zařvali na ni jednohlasně, až se voda kolem ní lehce zažlutila.

„ ... dě ... děkuji,“ zněla zaskočeně, přesto se ale vydala kupředu. První krok, druhý krok a pak zabrala, jak za sebou táhla cosi na plováku. Oba vyděšeně poskočili, když viděli, jak se na ně rítí tělo plovoucí na hladině.

Přestože nebyl zdokumentován jediný případ, kdy by se to stalo, všichni věřili, že modráci čekají na svou příležitost. Že jednoho dne, když to budete nejméně čekat, vás hladoví modráci nepřipravené přepadnou a okradou o jídlo, peníze, a v případě, že mají opravdu velký hlad, i o život. A právě tohle plovoucí tělo vypadalo přesně jako útočící modrák. Až na to, že nebylo modré, ani typicky modrácky nabobtnalé.

„Co to je, kam to táhnete?“ zeptal se Fontánka.

Dívka se polekaně otočila, uviděla dva předtím nasupené, teď navíc vylekané obličejy s naježenými chlupy, „já... já ... táhnu ho k doktorovi, potřebuje lékařskou péči, nevidíte?“

„Co je mu?“ Ptal se náhle zvědavý Fontánka.

„To nikdo neví. Jednoho dne se prostě takhle zkroutil a zůstal tak až dodnes.“

Vyšplouch si prohlédl pokroucené tělo, „je vůbec ještě naživu?“ zeptal se a pak zalapal po dechu, když po něm muž na hladině mrštil pohledem. Nebylo pochyb, že žil.

„Vy ... vy jste lékaři?“ Zeptala se nesměle dívka.

Fontánka a Vyšplouch si ji konečně pořádně prohlédli a ano, oběma se sakramentsky líbila. Její nahlavní chlupy trčely jako po zásahu elektrickým úhořem, zatímco ty předhlavní snad až lascivně splývaly k nadržům, kde se téměř neznatelně napojovaly na chlupy podhlavní. A nakonec její chlupy pohlavní... óóó, tam by se schovala i velryba. Oba muži na ni chvíli zírali a byli rádi, že i jejich pohlavní chlupy toho hodně zakryjí. Pak se koukli jeden na druhého, „jsme léčitelé,“ našli najednou společné slovo.

Dívka pookřála a dokonce naznačila radostný úsměv, „tak to mi můžete pomoci!“

„Zajisté,“ začal Fontánka, „ovládám velmi vzácnou léčebnou metodu-“ přerušil ho Flftův řehot.

Vyšplouch plácnul Flfta do čela, aby ho uklidnil, „víte,“ nasadil pokud možno důvěryhodný tón, „jsme právě na cestě k pradávnému místu s léčivou energií...“ pohlédl na Fontánku.

A Fontánka navázal: „která zde vašemu příteli zaručeně pomůže, ba ozdraví a osvěží i vás a vůbec nás všechny, kteří tam dorazíme.“

Dívka byla nadšena, že narazila na dva odborníky na slovo vzaté. „Můžeme se tedy připojit k vám?“

„Ale zajisté,“ pronesl Fontánka a už se zase začínal potápět, aby nabral vodu na oslavnou fontánku, ale pod hladinou mu všechnu vodu z úst vyrazila prudká rána Flftovy ploutve, a tak se zase vynořil, s kyselým výrazem v obličejí a bez fontánky.

„S tím delfínem už dál nejdu,“ prohlásil.

„Ale prosím vás, kolego,“ chopil ho za rameno Vyšplouch a prudce ho zmáčkl, „on si chce jenom hrát, nenechte se jím rozptýlit, vždyť zde máme vážný případ. Mohu se zeptat na vaše jména?“ otočil se opět k dívce.

„Já jsem Proudnic, a tohle je Smrtná Křeč. Teda, měl kdysi i nějaké jméno, ale znáte to, ten blbý zvyk měnit lidem jména podle nejtrapnějších situací v životě...“

„Ehm... no, já jsem Vyšplouch, ale můžete mi říkat Šplouch. Tady kolega-“

„Fontánka jméno mé,“ už už se zase chtěl ponořit, aby dokázal, že jeho jméno není spojeno s žádným trapasem, ale drtivý stisk Vyšploucha na jeho rameni mu to nedovolil.

Vyšplouch věděl, že by neměl soupeřit o Proudnic. Měl přece ve městě svoji vyvolenou. Ostatně, kvůli suchému předmětu pro ni tohle všechno pořádal. Ale na druhou stranu, výčitky bude mít už jen z pouhých nemravných myšlenek na Proudnic. A pořád je lepší mít výčitky svědomí z nevěry, co se stala, než z nevěry, co se nestala.

Když se opět vydali na cestu, nedalo to Proudnic a začala se ptát: „A proč vůbec jdete na to léčivé místo? Oba vypadáte úplně zdraví...“

Fontánka s Vyšplouchem se na sebe zase podívali.

„Jdeme tam posbírat léčivou energií nasáklé předměty,“ začal Fontánka.

„Suché předměty,“ upřesnil Vyšplouch.

„Vy víte kde je souš?“ vyvalila na ně Proudnic oči.

„Ne tak docela,“ usmál se Fontánka, „ale víme, kde je někdo kdo ví, kde je...“

„Jo, on to ví,“ ukázal Vyšplouch na kolegu. Za nimi se ozval hlasitý řehot Flfta.

Fontánka se zase zakabonil, „kolego Šplouchu, nikdy jste mi ale neřekl, na co ty suché předměty potřebujete.“

„A proč vy tak toužíte po prasouši?“ vrátil mu otázku.

Proudnic chvíli nedávala pozor, ale teď byla zaujata. „Co jsou to prasouši?“ zeptala se.

Fontánka rychle zareagoval: „Prasouši, to jsou takové ohromné bestie, co žijí na severu za Žraločími hlubinami. Když Prasouch stojí, je ve vodě stěží po kolena. Jsou holí, agresivní, lstiví a nepřemožitelní. Jediný, kdo kdy hrdinně proplaval Žraločími hlubinami a porazil Prasoucha, jsem, čirou náhodou, já.“

„Jasně,“ zamručel Vyšplouch, „ubil ho fontánkou.“

Fontánka ho ignoroval: „Podle mojí etologické teorie, s níž jsem slavil úspěch hned na několika vědeckých sympoziích...“

„Pane Mrože,“ povzdechl si Vyšplouch.

„...pochází Prasouši již z dob před Velkým zaplavením.“

„Takže vy jste nejen léčitel, ale i vědec?“ vzdechla obdivně Proudnic.

„Jistě. Zabývám se původem druhů. Například jsem přesvědčen, že lidé jsou chlupatí, protože v minulosti prošli vzdušnou fází.“

Proudnic znovu vzdechla.

„Jasně, a jsou placatý, páč prošli fází velkého zbouchnutí,“ podotknul Vyšplouch, velmi nespokojen s vývojem rozhovoru.

Byl ale opět ignorován.

„Například já,“ pokračoval Fontánka, „mám velmi kvalitní srst, která naznačuje, jak blízko mám ke vzdušné fázi. Bylo to jistě nedávno, kdy mí předkové létali. Zatímco tady pan Vyšplouch je, s dovolením, typická podvodná krysa. Miliony let podvodní existence jeho srst notně vyšisovaly, čímž jeho geny učinily definitivně neschopnými adaptace k letu.“

„Díky Mrohu,“ opáčil Vyšplouch, „aspoň nejsem chlupatej retardovanej Prasouch!“

Fontánka jej dál ignoroval: „Proto chci najít prvotní souš, tedy prasouš, abych zde mohl opět evolvovat do vzdušné fáze.“

„Spíš devolvovat,“ nedal se Vyšplouch, ale jako by byl právě uniklý prd – nikdo ho nevnímal.

„Vy jste tak úžasně vzdělaný, pane Fontánko!“

„Pche!“ odfrkl si Vyšplouch.

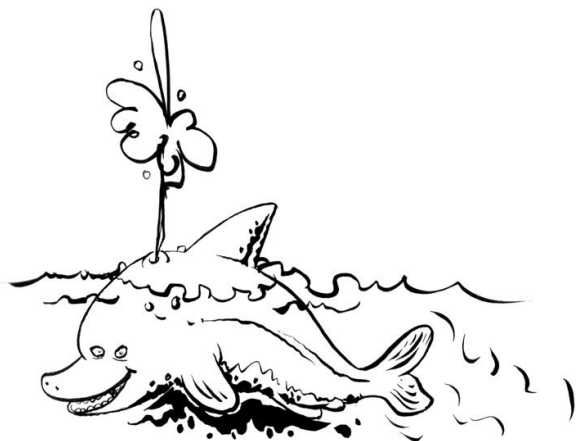
„Ano, já jsem mužem mnoha schopností.“

„Vážně? A co umíte ještě?“

„No, tak například umím luxusní fontánku.“

Flft se zlomyslně zachechtal a přebil jeho ubohou, narychlo vypuštěnou fontánku vlastním vodotryskem. Vyšplouch pocítil náhlý záchvěv náklonnosti ke svému delfínovi.

Sežer delfína a uteč!

Kdesi ve Žraločí hlubině se potácel velký bílý Žralok Grrrf, opilý svojí mocí. Měl všechno. Luxusní podvodní jeskyni s termálním pramenem, božskou žraločí modelku s hlavou jako kladivo, hromadu ryb, servírovaných jeho šedými příbuznými až do jeho nenasytného chřtánu, a plyšovou murénku, plnící všechna jeho nejhlubší přání. Přesto ho však něco trápilo.

Byl ještě mladé žraloče, když se vydal k Delfínímu útesu, aby si trochu zašikanoval. Našel pěkné pískoviště a vrhnul se k němu, aby terorizoval delfíňata. Jenže pískoviště bylo prázdné. Než Grrrfovi došlo, že delfíňata si přece na pískovišti nehrají, a tedy že je pískoviště u Delfíního útesu více než podezřelé, měl v kloace zastrčenou velmi zmatenou chobotnici, někdo mu překreslil jeho postranní čáru a jistý chechtající se delfín jej plácal ocasní ploutví přes čumák. Grrrf byl tehdy tak zmaten a vyděšen, že prchl jako ubohá čudla zpět domů.

Kdyby se o tom někdo dozvěděl, přišel by o všechno. Modelka s hlavou jako kladivo by se mu vysmála svým sexy hřmotným basem, jeho šediví žraloci by mu nejspíš nastrkali chobotnice do kloaky a podvodní jeskyni by obsadil jiný žraločí alfa samec. Jistě by mu sebrali i jeho murénku.

Před pár lety se znovu vydal k delfínímu útesu. Troufalého delfína našel a pronásledoval ho až na mělčinu. Tam se ale zasekl a nezbylo mu, než pozorovat chechtajícího se delfína, jak na něj dělá těsně pod hladinou oplzlé posunky a nad hladinu vesele vypouští fontánku.

Vzpomínky na delfínovy grimasy jej trápily ve dne v noci, kdy se probouzel slizký ze snu, v němž měl plnou kloaku chechtajících se chobotnic. Ve dne se děsil každého stínu, který mohl být připlouvajícím delfínem, jenž se rozhodl ponížít jej před celými Žraločími hlubinami.

A tak se Grrrf vydal znovu k mělčině, kde viděl delfína naposled, aby se se svým strachem vypořádal jednou provždy.

„Jááááuuuuu!!!“ vykřikl Fontánka bolestí, „něco mě hryzlo do nohy!“

Otočil se právě včas, aby viděl, jak se nad hladinu vynořuje delfín Flft se škodolibým výrazem na tváři.

„Váš delfín mě kousnul!“ zakřičel Fontánka na Vyšploucha.

„Nojo, on už má asi hlad,“ Vyšplouch se otočil ke svému delfínovi, „tak ty máš hládeček, Flftíku? To víš, tak ti dáme rybičku.“

„No to je vrchol! Ta příšera mě hryzla a vy ji za to ještě odměníte?!“

„Ale vždyť to bylo jenom takové přátelské kousnutí.“

Z rány na Fontánkově noze pomalu odtékala červená stužka a mísila se s vodou kolem.

„Dobře,“ opravil se Vyšplouch, „tak teda nepřátelské. Ale jaký máte důkaz, že to byl zrovna Flft, co? Kdo ví, co vás kouslo!“

„Vidíte tu ránu?! Jestli to nebyl ten váš torpédoborec, tak kdo, tady na mělčině? Obří šnek?“

„Torp... Co?“

Fontánka se zarazil. S kouzelnickou profesí občas přicházely vedlejší efekty, jako například vhléd do minulosti, do budoucnosti, do vzdálených míst, no prostě úplně jinam, než kde by váš pohled měl v danou chvíli být. Vůbec netušil význam slova, ke kterému právě Flfta přirovnal, ale utěšoval se, že jde o nějakou futuristickou nadávku.

„Já žádám, aby byl potrestán!“

„No dobře, dobře, v klidu. Tak Flfte,“ otočil se ke svému delfínovi a lehce ho poplácal po čumáku, „tady pána to moc bolelo. Ošklivej Flft! Už to nedělej! Pán je velmi křehký a každá bolístka...“

„Jaká bolístka!“ rozkřičel se zase Fontánka, „ta svině mi ukousla půlku stehna!“

„To víte, svině pozná prasoucha,“ urazil jej Vyšplouch.

„No dovolte!“

„Flftíku, za to, žes tady pánovi ukousnul půl stehna, dnes dostaneš jenom čudly. Makrelka nebude.“

„No tomu říkám trest!“

„Máte pravdu. Tak teda půlku makrelky dneska a půlku...“

„Chápete význam slova ironie?“

„Zase máte pravdu,“ odvětil v klidu Vyšplouch, „těžko vyhrožovat kvalitou jídla zvířeti, které ochutnalo vaši nohu.“

A beze slova začal krmit Flfta rybami.

„Dobrý nápad,“ podotkla Proudnice, která se, jako obvykle, právě probrala ze svého zasnění, „zeptám se Smrtelné křeče, zda něco nepotřebuje.“

Oba pohyblivější muži se pohnuli blíž, protože zvědavosti na téma komunikace s osobou v nekončícím kataleptickém stavu nešlo odolat.

„Tak, Křečíku, potřebuješ něco?“

Oba muži se rozchechtali, a protože byli zrovna v hlubší vodě, která jim sahala až k nosům, málem se utopili.

Proudnice jejich chroptění zcela ignorovala. Když byla soustředěná jedním směrem, okolí jaksi vypouštěla z mysli.

„Á, zdá se, že potřebuje.“ Vyšplouch s Fontánkou se přestali topit a znovu upřeli své zraky na scénu, aby zjistili, jak že to Křečík odpověděl. A pak pochopili. To jediné, čím Smrtelná křeč mohl komunikovat, byly jeho oči, které se teď zběsile hýbaly sem a tam, v přerušovaných intervalech. Proudnice zatím odpočítávala: „Jedna napravo, dvě napravo, dva nalevo, dobře, dobře, milášku, tři dolů, jednou dokola... áhá...“ otočila se k oběma pohyblivějším mužům, „tak mě napadá, vy jste říkali, že jste léčitelé? Znalí lékařských praktik?“

Vyšplouch dokázal vycítit práci na sto honů a následně se jí vyhnout, a tak zarytě mlčel. Naopak Fontánka, tváří v tvář možnosti zavděčit se Proudnici, naprosto bez váhání přisvědčil a začal blábolit něco o roce stráveném v roli učitele na lékařské univerzitě.

„No výborně,“ Proudnice byla nadšená, „tak to určitě víte, jak se vykonává Kulichův zákrok.“

„Ale samozřejmě!“ hned přisvědčil Fontánka, ačkoliv bylo celkem jasné, že nejen, že v životě neslyšel o Kulichově zákroku, ale že stěží rozeznal ucho od stehenní kosti.

„To je skvělé. To víte, je to fyzicky dost náročné, chce to dva.“

„Jistě, jako většina věcí, že ano...“

„Ehm, co máte na mysli?“

„No...“ Fontánka byl lehce zmaten, Proudnicе vypadala, že jeho dvojsmysl ani trochu nepochopila, „no, tak třeba na... na fontánku... na tu jsou lepší dva.“

„Aha,“ odvětila Proudnicе s nepřítomným výrazem, „tak proto si tak rád hraje s delfíny...“

„Já... ne, tak jsem to nemyslel...“

„Tady máte rybu,“ a podala Fontánkovi středně velkou, středně vysušenou rybu.

„Ne, já opravdu myslím, že jste mě zcela nepochopila...“

„Tak, já vám ho podržím a vy se dáte do práce...“

„Opravdu?“ Fontánka vydechl překvapením.

„Jistě,“ odvětila Proudnicе, chytla Smrtelnou křeč za ramena a přitáhla si jej k sobě, „takhle vám ho podržím a vy můžete začít s Kulichovým zákrokem.“

„Á, tak...“ Fontánka byl zklamaný, ale pro její krásu byl ochoten udělat cokoli, „a proč mám tu rybu?“

„To mu chcete masírovat řiť rukama?“

No, skoro cokoli, pomyslel si.

Vzhledem k Fontánkově neznalosti procedura trvala poněkud déle, než bylo zřejmě obvyklé. Proudnicе už byla značně netrpělivá, ale uznala, že i kvalitní lékaři mají bez dlouhodobé praxe poněkud problém. Když se Fontánka po zákroku konečně otřel zelenými řasami, zatímco Vyšplouch a Flft se výborně bavili, bylo už dost pozdě a skupina se rozhodla ustojit ke spánku. Proudnicе nejdřív narovнала Smrtelnou křeč, aby jeho hlava vyčuhovala nad hladinu, a pak mu ji přikryla malým zeleným stanem. Následně si stoupla vedle a přikryla i svoji hlavu.

„Ehm, co to děláte?“ divil se Fontánka, „v noci vás slunce nespálí.“

„Já...“ Proudnicе se opět probrala ze svého zasnění, „vy... vy nemáte stan?“

„K čemu?“ otázal se Vyšplouch.

„Pánové ještě nikdy nespali mimo město?“

„Ale samozřejmě,“ přispěchal s odpovědí Fontánka, který by nikdy nepřipustil, že něco neví. Nemluvě o tom, že by jeho neznalost nocování poněkud nesouhlasila s tvrzením, že sám doplaval až mezi prasouše a dokonce jednoho vlastnoručně skolil. Pravděpodobně by neobstál s tvrzením, že to vše stihl za jediný den.

„Pak mě ale dost překvapuje, že nemáte stan.“

„Já spím raději pod širákem,“ řekl Fontánka a spiklenecky zamrkal na Proudnicе, „vždy se najde nějaká osamělá dívka, která mě ráda přizve do svého stanu.“

„Aha,“ odpověděla Proudnicе a usnula.

Fontánka a Vyšplouch na ni chvíli koukali.

„Jak může někdo takhle rychle usnout?“ zašeptal Vyšplouch.

„Já nevím, mám pocit, jako by v podstatě spala neustále.“

„Myslíte, že to hraje?“

„Uvidíme zítra. Mám pro ni takové drobné překvapení.“

Slizké překvapení

To, co Vyšploucha druhý den probudilo, nebylo ani tak slunce, jako hlavně prudká bolest na temeni hlavy. Trhnul sebou, čímž vyrušil tukana, který se zjevně rozhodl tukat do jeho hlavy. Vedle poskakoval Fontánka, který se snažil svými fontánkami odehnat hned tři tukany, kteří se jej pokoušeli otukat. Vyšplouch sice přilákal jen jednoho, ale ten byl zato velmi neodbytný. Ryk boje probudil Proudnicu, která si sundala z hlavy svůj stan a

upřela zraky na bojující dvojici. Chvilí zasněně zírала, a pak zapískala. Do tukanů jako kdyby tuklo a vystřelili pryč.

„Proč jste je nezahnali?“ zeptala se jemně.

„My neumíme p...“ zkusil Vyšplouch, ale Fontánka mu ponořil hlavu pod vodu, takže slovo „pískat“ jen rozbublalo vodní hladinu.

„My jsme dělali antropologický výzkum,“ odpověděl Fontánka.

„Antropologický? Na tukanech?“

„Jistě.“

„Netýká se náhodou antropologie lidí?“

„Ale milá zlatá,“ Fontánka se opět dostával do svého živlu, „copak si myslíte, že antropologie je tak omezená? Nikoliv, je to věda, která překračuje hranice, je to věda, která učí, že každá bytost je svobodná, protože... jáááuuuu!“ Flft to evidentně už nemohl vydržet a hryzнул Fontánku do doposud nezraněného stehna.

„Ale no tak, Flftíku, už žaše?“ zašišlal Vyšplouch.

„Chytněte si tu bestii na vodítko!“

„Každá bytost je svobodná, ne?“

„Ne! Ne, když mě hryže! Proč nehryže vás, nebo třeba tady Smrtnou křeč?“

„To nevím, nejspíš by ho to tak nebavilo.“

„Jestli chcete, abych vás dovedl k Prasouši, tak mu budete muset vysvětlit, že mi má dát pokoj!“

„Takže vy také hledáte prasouše?“ probudila se zase Proudnicu, „a ten lék pro Křečička bude někde mezi nimi?“

„Ááá, ano, vlastně Prasouší uši jsou velmi užitečnou částí, která dobře nasává léčivou energii.“

„Prasouší uši,“ zasněně zašeptala Proudnicu, až Vyšploucha napadlo, že důvodem, proč odbývá neodbytného Fontánku, je něco zcela jiného, než pouhá zmatenost. Pak jako by se opět probudila a všechno, co bylo doposud, už neexistovalo: „dáte si někdo sladkou vodu? Mám tady trochu slizu ze žraločích žláz.“

„Vážně?“ oba pánové byli nadšení, žraločí žlázy byly velmi drahé, „to víte, že dáme.“

Proudnice vytáhla ze záňadří skleničku, naplnila ji lehce pod hladinou slanou vodou, z podňadří vytáhla malou pipetu obsahující podezřelý bílý sliz a rozmíchala jej ve sklenici.

Trojice popíjela sladkou vodu a vedla nezávaznou konverzaci.

„Představte si,“ řekl Vyšplouch, „že by všechna voda byla takhle sladká. To by byl život!“

„Tak možná, že ve vodách, kde je hodně žraloků, to tak je,“ opět se slastným výrazem na tváři pronesla Proudnice.

„Jo, spousta vyměšujících žraloků,“ podotkl Fontánka.

„Z kterých žláz to vůbec vyměšují?“ zeptal se Vyšplouch.

„To nechcete vědět,“ odvětil temně Fontánka. Vyšplouch si nebyl jistý, zda to jeho společník opravdu ví, nebo zase jen machruje před naprosto nezaujatou dívkou. Ale neměl chuť to zjišťovat, aby náhodou nedostal odpověď. Proudnice se naopak tvářila velice zaujatě.

„A když už jsme u těch ryb a žláz,“ pokusil se Fontánka změnit téma, „přítích pár dní musíme projít skrz oblast Vlezlých úhořů.“

„Vlezlých úhořů?“ divila se Proudnice.

„Přesně. Jsou to pěkný potvory. Když spíte, pokoušejí se vám vlézt do elastických tělních otvorů.“

„Vážně?“ Proudnice nevypadala nijak zvlášť vystrašeně. Spíš naopak.

„Z čehož nám plyne problém. Máme totiž jenom dva špunty. Já jeden a tady pan Vyšplouch druhý. Smrtná křeč je nepotřebuje, sám jsem se mohl přesvědčit, že žádné elastické otvory nemá. Ani Vlezlí úhoři nemají takovou trpělivost. Jenže vy, má drahá, budete poněkud nezašpuntovaná.“

Vyšplouch zakroutil hlavou. Opravdu si Fontánka myslel, že mu tohle vyjde?

Fontánka nadšeně pokračoval: „Nicméně, měl bych jisté řešení. Víte, možná bychom vás mohli zašpuntovat my dva.“

„Jak?“ zeptala se Proudnice bez náznaku pochopení.

„No, každý z jedné strany, svými... no, prostě tam, kde my máme o jeden otvor méně.“

Tak, a teď konečně dostane přes držku, pomyslel si Vyšplouch.

„A v čem to pro mě bude výhodné?“ zeptala se zcela klidně Proudnice. To bylo snad ještě horší, než kdyby mu prostě jednu flákla.

„Prosím?“ udiveně se na ni podíval Fontánka.

„No, v čem pro mě bude výhodnější, že mě ucpete vy dva, než když mě ucpou úhoři?“

„Pro... prosím?“ trval na svém Fontánka.

„Vždyť pro mě je to prašť jako uhoď, ne? Když mě zašpuntojete vy, bude výsledek stejný, jako když mě zašpuntojí úhoři. Jen u nich mám šanci, že by mě třeba mohli minout.“

„Ale, copak... mluvíme tady o úhořích! Slečno, my jsme lidi! Oni jsou dlouhý slizký ryby! To chcete, aby vám vlezli dovnitř a tam se svíjeli a kroutili... a...“

Proudnice teď působila zasněněji, než kdy předtím. I kdyby nežila pod vodou, stejně by toho teď na sobě moc suchého neměla.

„Poslouchejte, Fontánko,“ poklepal ho Vyšplouch na rameno. Snažil se zůstat pozadu, aby si mohli promluvit v soukromí, „tihle ti úhoři o kterých byla řeč...“

„Ano?“ pozvedl Fontánka obočí.

„Nějakej špatnej trik na apatický holky, nebo je na tom něco pravdy?“

„Copak bych lhal?“

„Copak umíte fontánku?“

Flft šinoucí si to vepředu před Proudnicí se bezděky zařehal.

„Ano, vidím, že ironie vám přece jenom něco říká. A ti úhoři. No ... bohužel to pravda je. Nevyhneme se jim.“

„Ani když budeme plavat rychle?“

„Pokud máte k dispozici tučnáčí tažné spřežení, prosím, ale takhle, jenom s tím vaším psychodelfínem, těžko.“

„Moc ho nedrážděte, už mu toho z vás na pokousání moc nezbyvá.“

„No dobře, spory bokem. Přiznávám, že jsem sám přemýšlel, jak nadcházející situaci vyřešit. A obávám se, že budeme muset přistoupit k jistému kontroverznímu opatření a vzájemně si vypomocet.“

„Promroha! Jak si takovou výpomoc představujete?“ zhrzil se Vyšplouch, „Já nejsem žádný teploun!“

„O tom nepochybuji a vy zase nemusíte pochybovat o mně, ovšem v tomto případě to vypadá na pat rozumu a morálky.“

„Cože?“

„Tak můžeme se buď nechat penetrovat několika úhoři za noc, nebo se penetrovat navzájem.“

„COŽE?!“

„No, abyste tomu rozuměl, každý z nás má pouze jeden elastický otvor pod hladinou, to je snad jasné, ne?“

„Řít?“

„Přesně tak. No, a protože nám chybí tak zvaný zakonečňovák, který bych si byl býval sehnal, kdybychom na tuto výpravu nevyrazili tak zbrkle, bude vždy ten vzadu vystaven úhořímu nebezpečí, tudíž si musí chránit svůj elastický otvor vlastními silami a nesmí přitom usnout.“

„A to si jako budeme losovat, kdo zasune a kdo otevře?“

„Ne, budeme se střídát na zadní stráž.“

Vyšplouch nechtěl věřit, do čeho se to namočil, nebo nedej Mrože ještě namočí. Už mu v hlavě začaly vrtat pochybnosti, jestli vůbec stojí přízeň jedné ženy za to, aby do sebe nechal vniknout bandu slizkých úhořů, nebo (v tom horším případě) jednoho nadržného Fontánku, který dělá fontánky ÚPLNĚ všude za VŠECH okolností.

Navíc mu začalo docházet, že taky může být jenom Fontánkovou cenou útěchy, když mu to u Proudnice nevyšlo. Nit myšlenek mu ale přerušil nečekaný náraz do Fontánkových zad.

„Co je, co se děje?“ zeptal se Vyšplouch, když vypletl hlavu z Fontánkova ochlupení.

„Proudnice!“ vydechl vyděšeně Fontánka, zahleděný kupředu.

„Co je s ní?“ přeostržoval Vyšplouch ze vzdálenosti do blba na vzdálenost do Proudnice.

„No jenom se podívejte!“

Proudnice stála na místě a její hlava, jediná z té dálky viditelná část jejího těla, se podivně zmítala. Oba chvilku koukali, než si všimli, že k nim dlouhými skoky míří ječivě se chechtající Flft.

„Čemu se tak hystericky tlemí?“ Ptal se Fontánka.

„Tohle není smích,“ zachmuřil se Vyšplouch, „to je děs.“

„Tak co stojíme, musíme na pomoc Proudnici!“ Fontánka už začal nabírat na rychlé kraulové tempo, ale Vyšplouch ho ještě stihl chytit za nohu a způsobit mu k jeho pokousané noze ještě odřenou bradu.

Fontánka se nasupeně vynořil, výjimečně bez fontánky: „Krucinál Vyšplouch, co když se jí něco stane?!“

„Neřekl bych, že je v bezprostředním nebezpečí,“ ukazoval Vyšplouch na Proudnici, „nejsme my už náhodou poblíž těch vašich úhořů?“